

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ex Libro Vndecimo Historiae deest initium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Minimus alter, ab hoc vitæ spatio non multum abfuit. Multa quoque alia prodigia hoc loco refert Philostorgius, quæ vel iisdem temporibus quibus supra memorata prodigia, vel Superiori memoria acciderant.

12. Jejunium quartæ & sextæ feriæ, non in sola carniû abstinentia positum esse ait Philostorgius: sed canonibus definitum esse, ne quidquam omnino cibi ad vesperam usque sumatur. Nam de Eudoxio quodam ejusdem hæresis sectatore, qui gradu quidem Presbyter erat, orbatus autem genitalibus, ita scribit. Adeo autem jejunandi studiosus fuit, ut toto vitæ tempore non modo eos dies qui ex præcepto memoriam Passionibus Dominicæ servant.....

De sunt quatuor folia.

EX LIBRO UNDECIMO HISTORIÆ deest initium.

ursis ac leonibus uteretur. Annum ætatis agens vicessimum, vita simul atque imperio & ferarum venationibus privatus est. Porro iracundiæ erat immodicæ. Idque præcipue causam ei mortis præbuit. Nam cum aliquando in palatio cum Arbogaste colloqueretur, verbisque illius ad iram excitatus esset, adversus Magistrum militum gladium stringere aggressus est. Prohibitus vero: nam satelles ejus gladium extrahere conatus fuerat, eum represistit: tum quidem Arbogastem ab ea suspitione removere verbis conatus est. Verum ille ex verbis principis consilium ipsius certius deprehendit, in apertam lucem prolatum. Interroganti enim, quanam fuisset tanti impetus causâ, respondit Valentinianus, manus sibi metipsum illaturum se esse, propterea quod Imperator cum esset, nihil eorum quæ volebat, agere sineretur. Arbogastes vero, tum quidem nihil amplius curiose percontatus est. Postea vero Vicennæ in Gallia, cum eum pransum, & meridiano tempore in deserto quodam palatii loco cum quibusdam scurris labra in fluvium mergentem vidisset, satellites quosdam in eum misit. Qui manuum vi ac mentis feritate miserum strangularunt, cum nullus ex ministris Imperatoris adefset. Eo enim tempore universi ad prandium perrexerant. Cæterum, ne quis illi co cedis auctores requireret, hi qui

Α ὁ δ' ἐλάχιστος, ὅσον ὀλίγω καὶ τέττονι ἔπιμα-
νι πολλὰ ἢ ἑτέρα τέρατα, τὰ ἰδιωτικῶν
ρηθμῶσι ὁμόχρηνα, τὰ ἢ καὶ παρεγγρημι-
να, ταῖς ἰσοερίαις αὐτῶ κατὰ χρόνον.

12. Ὅπ' ἑτεράδ' ἢ καὶ ἀσασκιδῆς τιμῶν
σεῖαν, ὁ φιλοσόργος φησὶν ὅτι ἐν μὲν τῷ
κρεῖον δόσῃ ἀπειροειδέως, ἀλλὰ καὶ τὸ μὲν
προφῆς ὁλως ἀπίεας μέχρι τ' ἰσσεύας, καὶ
νίεας λέγει γὰρ περὶ τῶν διδοξίαν, σωματι-
σιώτα μὴν, προσεβύερα ἢ τὴν τάξιν, ἐν δὲ ἰδιω-
νε ἢ τῶν δι' ὧν ἡ διαδοχὴ τῶν χρόνων, τοιαύτην
συνδικόσιν ἐστὶν ἰσῶς, ὡς ἔπαρ' ὅλον μὲν χρό-
νον, μὴ μόνον τὰς κτ' διατάξιν τῶν μηνῶν
κυριακῶν πάσης φερέσας,.....

Λείπη τέτταρα φύλλα.

EK THS ENDEKA THS ISTORIAΣ

ἀρκτῶν καὶ λεόντων χρεῖσατος. αὐτῶ τῶν
τῶν ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐπι τοῖς θηρίοις ἀδελῶν, ἐπι-
σον δὲ τῶν χρόνων διανύσῃ ἐστὶν, ἀπεφθάρ-
τω ἢ τὸν θυμὸν ἀκράτωρ, ὁ καὶ μάλα τὸ
τῶν αὐτῶν ἐξεδιόσθην. διαλεγόμενον γὰρ
πῶς κατὰ τὸ παλάτιον τῶν ἀρχαγῶν, ἐπέσθῃ
αὐτῶν ἢ λόγοι παρὰ ὀργῶν ἀνέσθῃ, ἐπιφθῶ
ὄρμησε κατὰ τὴν ἰσῶσιν ἀπάσας, καὶ ἰσῶ-
ς, ὁ γὰρ δορυφορῶν ἐπέσθῃ ἐπὶ τῶν ἐπιφθῶ
ἐπεβάλλετ, κατὰ τὸ παρὰ τὸν λόγον μὲν ἐπι-
εῖτο τὸ ὑπόνοιαν τὸν ἀρχαγῶν ἰσῶ ἀπαρῶν. ὁ
ἢ δια τῶν λόγων τῶν ὑπόνοιαν αὐτῶ μάλα
ἀρεῖς ἀκρίβησαν μετὰ τὴν ἰσῶσιν. καὶ
γὰρ ἐπὶ τῶν ἀντὶ τῶν τῶν ὀρμῆς τῶν αὐτῶν,
ἐαυτῶν διαχρεῖσατος ἐαλενιμανὸς ὑπερῶν
το, διότι βασιλεύων, ἐδ' ἐν ὧν ὧν βέλαισιν πα-
D ται. ὁ ἢ ἀρχαγῶν ἐδ' ἐν πλεον τότε παρὰ
παραμῶνιστας, ὑπερῶν ἐν βιέννητις γαλιῶν
ἠεῖσθῃ τὸν βασιλέα, καὶ μεσῶσθῃ ἡμέρας
κατὰ τὰ ἔρημα τῶν βασιλείων, ἐπὶ τὸν πῶ-
μὸν τῆ χεῖλ' ὅις ἐματῶσιν ἀπάσας καὶ ἰσῶ-
μῶν θεασάμενος, πέμπῃ πῶσιν καὶ αὐτῶ τῶν
ἰσῶσιν ὧν. ἢ τὸν δ' εἰλαῖον χρεῖσιν ἰσῶ καὶ
γνώμης δόσθῃ ἰσῶσιν ἀγρίοτῶσιν, ἐδ' τῶν
ἰσῶσθῃ μῶν τῶ βασιλείῃ τῶν παρὰ τῶ
ὁ γὰρ κατὰ ἀνέσθῃ δ' εἰσῶσθῃ μετεπέμπεται
ἢ μῶν τῶν γε τῶν δόσθῃ ἰσῶσθῃ. ἢ αὐτῶ

ὁ πατριάρχης πρὸς ζήτησιν ἰνους χωρήσωσι τῶν ἐργασαμένων, τὸ ἡμίμβριον αὐτῶν τῶν ἀρχιῶν βράχην τρεῖς τοὺς ἀετλοῦς ἀναρῶσιν, ὡς δὲ αὐτῶν γε τῆ ὀικία γνώμη ἀπαγξαμένη.

2. Οὐ μὲν ἀργάστως τὸν ἑαλενλιανὸν ἀνελεῖν, ἐπεὶ τὸ γὰρ αὐτὸν βασιλεὺς ἀπεκάλυψε, βάρβαρον γὰρ αὐτὸν ὀφυσάμενον, ἀγέμιον πνα, μαγιστρὸν τῶν ἀξίων, ἑλλωα δὲ τὸ σέας, βασιλεὺς ῥωμαίων καὶ δις ἡσὶ μαθῶν δὲ ταῦτα Θεοδοσίῳ Θεοφίλῳ τῶν παίδων ἀγορῶν τὸν βασιλεὺς ἀγαθῶν ἐπέφανον ἐν ὄλῳ δὲ τῶν ἡμετέρων τὰ πρὸς τὸν πόλεμον αὐτὸς ἐξαρῶν, ἡρῶν καὶ ὑποφάνοις ἐκτραπὸς καὶ ἑτυράννης καὶ ταῖς ἀλπεισὶ πρὸς βαλῶν, ἐνεστάτησεν αὐτῶν πρὸς Θεοδοσίῳ. συμπλακῆς δὲ τῶν τυράννων καὶ τὸν πόταμόν, ἡν ἡρῶν ὑδρὸς ἀπὸ τῶν ἐπινομιαν ποιῶν, καὶ μαχρῆς καρτερῆς ἡρῶν, καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν ἀπολλυμένων, ὁμῶς ἡ νίκη τὸν τυράννον μυσσάεισα, τῶν ἐνομιον βασιλείαν στυδιεκόσμη, συλλαμβάνει τὸν ὄτυραννον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνει, ὁ μὲν τοὺς ἀργάστως ἀποτῶν, ἡρῶν ἀναυρεῖ ἐαυτὸν τῶν ἐξῶν. μὲν δὲ ταῦτα ἀγαγεγρονῶς ὁ βασιλεὺς ἐν μεδιολάνῳ μέσπαιμπε τὸν ἐαυτῶν ἀνάγειον, καὶ τῶν ἐσπῶν ἐρχομένην πᾶσαν. μὲν δὲ τὴν καὶ τῶν τυράννων νίκην, τῆ τῶν ὑδρῶν νόσῳ κρατήσας, τελευτᾷ τὸν βίον. βασιλευσας δὲ καὶ ἐξ ἑτη. ἐν ὄλοις δὲ βασιλευσας ἐν ὑψηλῶν βίῳ κατὰ τῆς τέρμονας ἐπί τε τῶν νίκης λαμπραῖς, καὶ μοναρχήσας ῥωμαίων καὶ δυοῖν βασιλείων πατέρα ἐαυτὸν ἐπέδων, καὶ τῶν ἀσασίας ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν, καὶ πῶν ἐαυτῶν κλίτης ἐυδαμονέσας ἀγαπῶν τὸν βίον, ἡρῶν θεομῶ μοι δοκῶ καὶ τῶν ἀδύλων ζήλῳ ἡρῶν γέρας ἐξενεγκῶν. ταῦτα λέγων ὁ δυοσεκῆς ἀεὶ ἡρῶν ἐσσεῖσας ἀγαπῶν Θεοδοσίῳ, ὁ καὶ ἡρῶν καὶ μωδῶν αὐτὸν ἐπὶ ἀκρῶν βίον καὶ τρυφῆς ἀμετρία, δὲ ἡν αὐτὸν ἀλῶναι γράφει καὶ τῶν ὑδρῶν νοσήματι.

3. Οὐ μὲν ἀκαδίῳ μὲν ἰπ' ἀνατολῆς ῥεφῶν παρεδωάσεν καὶ δὲ τὴν δύσιν τῶν ἀνατολῶν τὴν αὐτὴν ὀσελίχων τᾶξιν διέσωξεν. ἐκατέρωθεν γὰρ αὐτῶν, ἐκατέρωθεν τῶν Θεοδοσίῳ παίδων τὸ τὴν βασιλείαν ἡρῶν καὶ τὸ ὄνομα νέμειν

A eum strangulaverant, sudarium ipsius, instar laquei, collo ejus circumligantes, eum suspenderunt, ut sua sponte gulam sibi ipse fregisse videretur.

2. Occiso Valentiniano Arbogastes, cum genus ab Imperio ipsum excluderet: Patre enim barbaro natus erat: Eugenium quendam, dignitate quidem magistrum, religione autem paganum, Imperatorem renuntiavit. Quibus compertis Theodosius, alteri quidem ex filiis Honorio Imperatoriam coronam imposuit. Ipse vero ea quae ad bellum erant necessaria, tota hyeme praeparavit. Appetente autem Vere, adversus tyrannum expeditionem suscepit. Cumque ad Alpes venisset, eas prodicione occupavit: Et congressus cum tyranno juxta fluvium qui Frigidus cognominatur, acri praelio commisso, & quamplurimis utrinque caesis, tandem victoria tyrannum averlata, legitimum Imperatorem coronavit. Captus igitur tyrannus & capite truncatus est. Arbogastes vero omni spe abjecta, gladio suo incumbens, mortem sibi concivit. Posthaec Imperator Mediolanum ingressus, Honorium filium suum evocavit, eique totius Occidentis Imperium tradidit. Post relatam autem de tyranno victoriam, Theodosius aquae intercutis morbo correptus vitam finivit, cum regnasset annis sexdecim. Porro quamdiu imperavit, ad summum humane felicitatis pervenit fastigium. Nam & ob victorias illustris, & totius Imperii Romani Monarchiam obtinens, & duorum Imperatorum se se videns patrem, & Imperium illis firmum ac seditionis expers relinquens, in suo denique lecto felicissima morte sublatus est; zeli sui quo adversus simulachrorum cultum exarsit, hanc mercedem, ut mihi quidem videtur, referens. Haec cum de Theodosio dicat impius Philostorgius ipsum tamen non pudet, ob intemperantiae vitam & ob immodicas delicias eundem traducere: eaque ex causa morbum aquae intercutis contraxisse illum dicit.

3. In Orientis quidem partibus Rufinus apud Arcadium summam potestatem obtinebat: In Occidente autem Stilicho apud Honorium eundem obtinebat locum. Uterque enim istorum, imperii nomen ac specie penes utrumque filiorum Theodosii remanere facile patrus, robur Imperii penes se retinuit: Al-

ter sub Magistri militum, alter sub Praefecti appellatione Imperatori suo imperans. Neuter porro illorum eo loco quem apud principes suos obtinebat, contentus fuit. Nam Rufinus quidem etiam Imperatorium nomen ad se ipsum trahere omni arte studebat. Stilichovero filio suo Eucherio imperium vindicare nitetur. Sed Rufinum milites qui una cum Theodosio ad bellum adversus tyrannum profecti erant, Roma reversi, in loco qui Tribunal dicitur, ad ipsos Imperatoris pedes gladiis contrucidarunt: tum quod ipsis id mandatum fuerat à Stilichone: tum quod derideri se à Rufino deprehenderant. Ceterum eo ipso die interfectus est, quo ii qui delectum militum agebant, quo Astrologi illū purpurā tantum non induerant. Porro Rufinus procerō corpore, & virilis animi fuit, ut scribit Philostorgius. Solertiā verò ejus, tū oculorū motus, tū linguæ facundia declarabat. Contra verò Arcadius, brevis statura, & habitu corporis tenuis, & virib' infirm', & colore niger fuit. Mentis quoque infirmitas, tum ex ejus sermonibus, tum ex conniventibus oculis apparebat, qui dormientium more clausi, ægre admodum aperiebantur. Quæ quidem res Rufinum deceperunt: quasi exercitus primo statim aspectu, ipsum quidem Imperatorem libentissimè creaturus, Arcadium verò abjecturus esset. Porro milites cum Rufino caput amputasset, lapidem ori ejus immiserunt: hastæque infixum circumferentes, quaquaversum discurrere cœperunt. Dexteram quoque ejusdem præcisam gestantes, per singulas officinas urbis circumtulērunt, hæc addentes, Date stipem infatigabili. Magnamque auri vim hujusmodi postulatione collegerunt. Hic enim qui caput illud videbant, tanquam ob jucundum ipsis spectaculum libenti animo aurum largiebantur. Ac Rufini quidem ambitio & imperandi cupiditas hunc exitum sortita est. Stilichonem quoque ob insidias Honorio struētas, ut Philostorgius ait, exercit' acceptā ab Imperatore tessera, unā cum conjurationis locis interfecit.

4. Post eadem Rufini Eutropius Eunuclus, servili genere ortus, cum in palatium irrepisset, & ad dignitatem Præpositi evectus esset, præfenti tamen fortuna minime contentus fuit. Sed quoniā genitiliū abscessio eū ab imperio submovebat, perfluasit Imperatori, ut

Αε παλαιόμυθον, τὸ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀρχαίαν ἔχον, ἐν ὑπάρχοντι περὶ γοεῖα βασιλευσάντων βασιλευσάντων. ἐστὶν ἔθρονος ἀνταῶν οἷς ὑπῆρχε τῶν βασιλευσάντων. ὁ μὲν γὰρ ῥεφίνος, καὶ τὸ τὸ βασιλευσάντων νομα εἰς αὐτὸν μετέλκην ἐτέκναζεν ὅσον ἔχον ἵππῳ αὐτῶν παιδὶ δὲ χερσὶν παρὰ πρὸς τὸν ἡγεμόνα. ἀλλὰ τὸν μὲν ῥεφίνον ὁ δὲ ῥεφίνος ἀνομιὰ εἰς ἑσθλῶς, οἱ τῶν θεοδοσίου καὶ τῶν ῥεφίνου σιωπῶν ἐλάδισαν, ἐν τῶν λεγόμενων τριβενάλιω, παρὰ ἀνδρῶν τοῖς βασιλευσάντων, τῶν μαχίρων καὶ ἐκὸν τῶν τῶν μὲν ἔχοντες ἐπιτολὰς παρὰ ἐλεγχόντων ἔξεργασαδ' ἑστὸ ἵππῳ δὲ ἰοίτι μνηστῆρον ἀνδρῶν περὶ ῥεφίνου καὶ κατ' ἐκείνῳ ἀπερίγραπτον ἡμέραν τῆς ζωῆς, καθ' ἡμέραν ἔσθλῶν μενοναχίτων ἀλεργίδων ἀπὸ παλαιῶν ἀλφιδῶν μήνης δὲ, φησι, ὁ ῥεφίνος ἡμῶν καὶ ἀσθενείας καὶ τῶν σύνεσιν αἱ τῶν ὀφθαλμῶν κινήσεις ἐδήλουν, καὶ τῶν λόγων ἡτοιμασθέντων ἵππῳ βαρύνοντες τὸ μέγεθος, καὶ κατὰ τῶν ἔξω, καὶ ἀδρανῆς τῶν ἰσχυρῶν, καὶ τῶν χροῶμα μέλας καὶ τῶν τῶν ἰσχυρῶν ἀπὸ τῶν τε λόγων δὲ ἡγεμόνων, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡφίστασις, ὑπὸ τῶν τε καὶ δυσαναφώσεως ἀνδρῶν ἀνίστα κατὰ ἐλκομῶν. ἀκατὸν ῥεφίνον ἡπάτα, ὡς ἔξ ἀνδρῶν μόνος τῶν ὑπῆρχοντων ἀνδρῶν μὴν ἀιήσε' ἡ χαιρων βασιλεία, διπλοσκάσε' ἵππῳ τὸν δὲ κατὰ τὸν τῶν κεφαλῆν ῥεφίνου τεμόντες, τῶν σωματῶν ἡδονῶν ἀνίστα ἐπὶ καμάκῃ δὲ ἀναρῆσαντες, παρὰ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν δεξιῶν ὡς αὐτῶν τεμόντες, ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῶν πύλων παρὰ τὸν χρυσίον ἡαίτησις ἡρανίστα, οἱ αὖτ' ἵππῳ ἀπὸ τῶν θεάματι περὶ τῶν χρυσίον ἀνίστατες ἀνδρῶν ἀνίσταν. ἀλλ' ὁ μὲν ῥεφίνος τῶν βασιλευσάντων εἰς τὸ παρὰ τὸν ῥεφίνου καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἡ, ὡς ἔδει λέγει, ἵππῳ καὶ τῶν ἰσχυρῶν συνησάμενον, ἀνδρῶν τε καὶ ἑδὲ συνησάμενον ὁ τὸ σῶμα παρὰ τῶν βασιλευσάντων δεξιῶν ῥεφίνου διπλοσκάσε'.

4. Ὅτι ἀπὸ τῶν φησι μὲν ῥεφίνου, ἐν δὲ ἄλλων δὲ ἵππῳ εἰς τὰ βασιλεία παρὰ τῶν καὶ τῶν τῶν παρὰ τῶν τῶν ἀναεῖς τοῖς παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ἀνδρῶν τὸν ἡγεμόνα τῶν ἀλεργίδων ἀπὸ τῶν βασιλευσάντων

σιλέα, παρείκον τε αυτον, & υπατον αναγα-
 ρον. & λυλοιπον παληρ ο ευνοχος βασιλειως,
 ο μηδεν τυχοντα παιδα φθνα διναμυθ.

5. Ολιφισιν ευρεπιος παρσατις καυσα-
 ρειω την ρεφινε διαδεξαμενω δερχλω, ευνο-
 μιον εκ των δακορηνων εψητυανα μελαση-
 σαι, υπο των εκει μονασιων τηρησομυρον. βα-
 σκαλων γδ αυτω τε κλεεσε, εδεν τον νεκρον αυτω
 ταφης τυχεν της μητρε διδασκαλε συνεχω-
 ρε, καιτοι πολλα πολλων δενησιων. αλλα
 και τας βιβλες αυτω δημοσιους γραμμασι
 αφανισεωθ δεξαζαλο.

6. Οτι φησιν δεκαδιε ο βασιλευς μη-
 θαναιον ε παρροσ, θυλαερα βαυδανος αγε-
 γυναικα ο ε, βαρβαροσ μην λυτο γενος, στρα-
 τηγια ε την εσπεριαν διαπεσεφασ το ε γυ-
 ναιον, εκε την ε ανδρσο δεκειλονωθειαν, αλλ
 ενλω αυτη ε βαρβαρικε θερεσε εκε ολιγον
 αυτη ε θυγαερασ ηδη τα δεκαδιω δυο, παλ-
 χεριαν & δεκαδιαν εγενεαλο. υςερον ε μα-
 ειναν, και υον επετεκε θεοδοσιον. τοτε δ εν
 των δυο παιδων μηηε εσα, ωρα ευροπιε
 πευβερεθεισα, ωσ & απειλω αυτη επενεγ-
 κεν, των βασιλειων θαηον λοποεμψαδω ωσ
 εγκεν αικαλισαμενη τα παιδια δια χειρεσ
 εκαερασε, παρσερεχε τον ανδρει. & κωκυσα
 τεαμα, & τα βρεφη παρθεωμενη, δακρυων
 ηφει λιβαδαε, και ταλλα εποικε οσα γυνη
 φλεγμωνεσα, γυναικεια τεχη παρσε το
 παθηλικωτερον εφελκυσαλο τον ανδρα. τα ε
 δεκαδιω οικιοσ τε των παιδων εισηε, εκ της
 παρσε την μηηερα συμπαθειαε βραυκανομε-
 νων, & οργη ανηφθη. & δη τοτε τοις τεθυμοις
 & το ε αυτων εμβελθεια των λογων ο δεκα-
 διοσ βασιλευσ λυθεν αυλικα τον ευρεπιον
 τιμηεσε απασηε παειδυε, & τον πλεστον αφαι-
 ρειται, & εις κυπερον την νησον φυγαδυε. με-
 ε πολυ ορε των απενεκαλων και αυτω γρα-
 φλω, ωσ οπαον υπαλιοε εγεγονε, βοσκημασιν
 απεχεησαλο, οισ εδενι των αλλων εζηω, μη
 οπι γε μονω βασιλει, με ε απεμπιοσ απο κυπε-
 ρηεσ και σινωεδειεκε το καλεμυρον πανυ-
 χιοσ και θεαδενιωε, αυελιανοε δ ο υπαρχε
 & ετεροε τον αυτω δερχαιε εψηφανων δεχον-
 των διεσποπεν τα καληγορεμενα αυταιε
 ο ευρεπιε αλεε, την κεφαλω αφαιρει.
 αλλ ο μω φιλεσ ορλιε ταυτα παει ευρεπιε

A ipsum Patricium & Consulem renun-
 tiaret. Itaque Eunuchus, qui ne vilem
 quidem filium gignere poterat, pater
 deinceps Imperatoris fuit.

5. Eutropius, ut ait Philostorgius,
 Celsario qui post Rufinum prefecturam
 pratorii administrabat, mandavit, ut
 Eunomium ex agro Dacoreno Tyana
 transferret, à Monachis qui illic erant
 servandum. Invidens quippe Eunomii
 gloriæ, ne cadaver quidem ejus comu-
 ne cum magistro sepulchrum sortiri
 permisit, idque licet plurimi id enixe fla-
 gitassent. Sed & libros ejusdem Euno-
 mii, publicis edictis jussit aboleri.

B 6. Arcadius Imperator, post patris
 obitum filiam Baudonis duxit uxorem,
 Erat autem Baudo natione Barbarus, &
 Magisterio militum in Occidentis par-
 tibus perfunctus fuerat. Porro mulier,
 longe à viri desidia ac fœcordia dista-
 bat. Inerat enim ei nonnihil barbari-
 cæ audaciæ. Susceperat jam ex ea Ar-
 cadius filias duas, Pulcheriam & Ar-
 cadium. Postmodum verò Marinam quo-
 que & Theodosium filium ex ea sustu-
 lit. Tunc igitur cum duorum tantum
 liberorum parens esset, ab Eutropio
 contumeliâ affecta: minatus enim ei
 fuerat Eutropius, se palatio eam pro-
 pediem ejectionum esse, liberos suos
 ambabus ulnis complexa, sicut erat,
 ad maritum accessit: & lamentans si-
 mul ac liberos prærendens, lachryma-
 rum imbrem profudit. Alia item adje-
 cit, quæ mulieres iratæ muliebri arte
 facere solent, quibus mariti animum ad
 miserationem vehementius concitent:
 Tum verò Arcadius, & miseratione
 infantium commotus est, qui naturali
 quodam impulsu unâ cum matre ejula-
 bant; & irâ exarsit. Ac tum demum
 Arcadius, ira cum inflammante & ver-
 borum vigorem ei suggerente, Impe-
 rator apparuit. Statim igitur Eutropi-
 um omni dignitate exuit, opesq; ei ad-
 emit, & in Cyprum insulam cum rele-
 gavit. Nec multo post, cum nonnulli
 eum accusassent, quòd consul factus
 ornamentis iis usus esset, quibus nemi-
 ni præter Imperatorem uti licebat, ex
 Cypro revocatus est. Cumque Judices
 Pantichio confedissent, Aurelianus ve-
 rò Præfectus prætorio, & alii qui præci-
 puos Magistratus gerebant ad exercen-
 dam quæstionem constituti essent, Eu-
 tropius convictus criminis ejus accu-
 sabatur, capite pœnas dedit. Et Philo-
 storgius quidè de Eutropio ista scribit.

Alii verò alias causas referunt, ob quas A Eutropius dignitate nudatus ac relegatus, & postremò capite multatus est.

7. Ait Philostorgius, sua adhuc ætate tantam hominum luem extitisse, quanta nunquam superiori memoria extiterat. Atq; hoc ait portendisse stel- lam quæ instar gladii apparuerat. Neq; enim militares copix tantum, ut superi- oribus bellis consumptæ sunt: Neq; in parte aliqua orbis terrarum calamitates substituerunt. Verùm ejuscun- que conditionis homines interierunt: & cum universa Europa, tum Asia non minima pars funditus periit. Africa præterea magna pars, ac præcipue ea quæ Romanis parebat. Nam & Barba- ricus ensis maximam hominum multi- tudinem delevit: Et pestilentia ac fam- es, & agrestium ferarum greges si- mul incubuerunt. Ad hæc terræ motus gravissimi, urbes ac domos à funda- mentis ipsis evertentes, in exitium in- evitabile projecerunt. Hiatus quoque terræ in quibusdam locis ruptæ ac dehi- scentis, subitanè sepulchrum incolis præbuit. Aquarum item è cælo caden- tium diluvia quibusdam in locis: alibi verò siccitates flammæ, & ignis tur- bines cœlitus immissi, multiplicem at- que intolerabilem intulerunt calamita- tem. Sed & grando, lapide manum im- plente major, multis in locis decidit. Deprehensa enim est alicubi, quæ octo librarum, ut vocant, pondus æquaret. Nivium præterea vis & frigoris imma- nitas, eos quos alia calamitas non præ- ripuerat, corripuens, vitâ privavit, Dei indignationem manifeste denuntians. Verùm singula commemorare, huma- nis viribus majus videtur.

8. Hunni qui Scythiam quæ trans Istrum sita est occupaverant prius ac devastarant, postea amnem gelu con- strictum trajicientes, in Romanorum ditionem irruerunt, & per univer- sam Thraciam diffusi, totam Europam depopulati sunt. Hunni autem Ori- entales, trajecto amne Tanai, in Orientis provincias effusi, per majorem Arme- niam in Regionem quæ Melitine dicitur, irruerunt. Exinde Euphratensem aggressi, ad Cælesyriam usque pen- etrarunt: & percursâ Ciliciâ, incredi- bilem hominum cædem perpetrarunt. Mazices præterea & Autoriani, qui in- ter Africam ac Libyam sedes habent, ab Orientali quidem ipsorum plaga Li- byam devastarunt, & Ægypti haud exiguam partem simul oppreslerunt.

λέγει ἕτεροι δὲ ἄλλας αἰτίας, καὶ τὸ αὐτοῦ λυθῆναι τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς ὑπερβολῆς, ἢ δὴ καὶ τὸ θανάτου ἀνισορροῦν.

7. Οὐ φησὶ καὶ οὐδ' ἐπ' ἐμὲ γενημένους νεες τοσαύτη φθορὰ γέγονεν ἀνθρώπων, ἢ ἑδὲ ἑὸς χρόνος δὲ αἰῶνος ἔγω. καὶ ταύτην ἀπαρτὸν ξιφίαν σημαίνει ἀστέρα ἢ γυμνοῦ ἡμαχιμον, ὡς περὶ πάλαι καὶ οὐδ' ἐμπροσθεν παλαιμεις, ἀπανηλώθη, ἑδ' ἐν μερὲς γῆς τὰ παλαισύνεση. ἀλλὰ πάντα μὴν διεφθάρθησαν γῆς πᾶσα δ' ἀπόλωλεν ἡ ἐυρωπαϊκὴ τῆς αἰτίας ἐπὶ ὀλίγη μοῖρα συνδιεφθάρη ἀλλὰ καὶ τὸ λιγυροπολλή, ἔμαλιστα γε ὅση ῥωμαίοις ὑπὸ τῆς βαρβαρικῆς μὴν γὰρ τῆς φθορᾶς πλῆθος εἰργάσειο μάχαιρα. λιμός ἢ καὶ λοιμὸς, καὶ θηρίων ἀγέλιων ἀγέλαι στυγέλιον, σαρμοί τε δὲ αἰσιοὶ πόλεις καὶ οἰκίας ἀνασώθησαν βάρων, εἰς τὸ ἀφυκλότατον τὸν ὄλεθρον ἐκφύσαν. καὶ χάσμα ἢ γῆς ἐναχρότοις ἀποτορῶν ὑπορρηγυμένης, τὰφος ἢ ἀνισορροῦ διῶ. Ἰπικλυμοί τε τ' εἰς ἀέρος ὑδάτων, καὶ ἄλλες ἀνχομοὶ φλογώδεις, πρὸς τῆς τῆς ἐσιν οἷς ἐμβαλλόμενοι, παικίλον τε τὸ δὲ ἐπιόκιν ἔ ἀφορήθον καὶ δὴ καὶ χάλαζα μίζων ἢ καὶ χερμάδα πολλὰ χεῖ γῆς κατεφύτο. ἀχει γὰρ καὶ ὀλίω τῶν λεγομένων λυγῶν ἔλκυσσα βαρῆς, ὡφθῆ καὶ ασκηῦσασα χυμνος ἢ πλῆθος καὶ κρυμῶν ὑπερβολῶν, ἐς ἀλλήλη πληγὴ ἕπεραινήρπασε, τῆς τῆς καὶ ἀλαμῶδελσσαι εἰς εἰς ἐξέλανον, καὶ σαφῶς τὴν θείαν ἀνεκήρυθον ἀνανάκηθον ἕ καθ' ἑκάστον ἐπέξεδῆν, ὑπὲρ πᾶσαν ἀνθρώπων ἂν εἴη δὲ ἄλλων.

8. Ὅτι τῶν ἑνῶν φησὶν οἱ μὴν, τ' ἑλὸς ἐστὶν σκυθίας τὴν πολλὴν χερῶσά μῆροι καὶ διαφθῆραν ἑς πρότερον, ἐπειτα παγένια τὸν ποταμὸν διαβάντες, ἀθρόως εἰς τὴν ῥωμην εἰσήλασαν καὶ καὶ πᾶσαν ἀναχθέντες τὴν θράκην, ὅλην τὴν ἐυρώπην ἐληθίσαν. ὅ ἢ πρὸς ἧλιον ἀνισορροῦτον τάναιν ποταμὸν διαβάντες, ἔ τῆ ἑαῖα ἐπερῆντες, δι' ἀρμυρίας μεγάλης εἰς τὴν καθεμείνην μελιτινὴν κατέρραγθησαν. ἐν ταύτῃ ἢ ἐυφραθίσιαν τε ἐπέθεσαν, καὶ μεχρὶ τ' ἐκὼς στυγίας ἤλασαν. ἔ τὴν κιλικίαν καὶ ἀσσημίτες, φόνον ἀνθρώπων εἰργάσασθαι ἀνισορροῦ ἕ μόνον ἢ, ἀλλὰ καὶ μάζικες καὶ ἀυτοριανὸς μετὰ ξυθῶν καὶ ἀφρων ὄσοι ἐμῶσθαι καὶ μὴ τὸ ἐωθῶν ἀυθῶν κλίμα τὴν λιβύην ἐξερρήμωσαν, καὶ τ' αἰγυπῆς μοῖραν ἐκῆλασαν.

συνδύλεσαν. ἄφροισ τε ἐμβαλόντες κτ' δυό-
 μων ἡλίον, τὰ ἄσπρα πλῆσι ἀδρασαν. ἀλλ'
 ἐπὶ τῆσι πᾶσι ἔπεισε τὸν ἀνὴρ σκυθῆς
 μὴ γένεσθαι, τῶν νῦν ἐπικαλεμένων γότθων,
 πλείους γὰρ ἔχει διαφόρα τέταντες τῶν σκυθῶν
 γένεσθαι, ὅσῳ δὴ δύναμιν βαρβαρικὴν ἔχων, κτ'
 Φρυγίας ἐν τῇ νακωλείᾳ καθεζόμενος, κτ'
 κόμητος ἔχων τιμῶν, ἐν Φιλίας εἰς ἔχθραν
 Ῥωμαίων ἀπορραγείς, ἀπ' αὐτῆς νακωλείας
 δεξιὰ μὲν πλείους τε πόλεις τῆς Φρυγίας
 ἄλλας, καὶ πολλὸν φόνον ἀνθρώπων εἰργάσατο.
 ἐφ' ὃν γαίνας ὁ στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς, Βάρ-
 βαρος δ' ἐν αὐτῷ, πρὸς δὲ τὴν νίκην, τὰ ἴσα
 κτ' αὐτῷ Ῥωμαίους δεξιὰς διανομέμενος. ἐκεί-
 πει ὁ τε τριβίλδος ὡς δὴ τὸν γαίναν διαφυ-
 γῶν, τὴν τε πησιδίαν κτ' τὴν παμφυλίαν ἐπιὼν
 κατελυμήνατο. εἶτα πολλὰς ἔτι αὐτῷ πρότε-
 ρον δουλωρίας τε ἔισαυρεκαῖς μάχαις ἀει-
 θεραδίας τὴν ἰσχυρὴν ἐπὶ τὸν ἑλλησποντον δια-
 σῶσεν. κτ' ἡγεμονίας ἐπὶ τὴν θρακίαν, κτ'
 πολλὰ διαφείρεται. γαίνας δ' ἐπὶ τὴν περσικὴν
 ἰσταν ἐν τῇ Ἑσθρατῆ (Χημέλι πρὸς τὴν κων-
 σταντινούπολιν ἐπανελθῶν, εἰς μελέτω ἦκε
 ταυτῶν ἄσπρα ἡσασαδ. ἐρατρία δέ τις ἐνοπλος
 ἐπιφανείσα δύναμις, καὶ ὅσῳ ἐπιβαλεῖν ὄρ-
 μηθείας τῇ πράξει δεμαλώσασα, τὴν μὲν
 πόλιν τῆς ἀλώσεως ρύσαι, ἐκείνας δ' Ἐφρα-
 θείας, ταῖς ἀνθρώπων ἐκδίδωσι, καὶ φό-
 νος αὐτῶν ἱερῶν πολλός. ὁ γαίνας εἰς τοσούτον
 κατέστη δέος, ὡς αὐτὴν ἀνυκλῶς ἐπεχέουσι, μετ'
 ὅσων ἡδύνατο ὅσῳ ἐπὶ τῶν πυλῶν βιασάμε-
 νος, ὅσῳ ἐλαύνει τὴν πόλεως. ἐπὶ δ' ἡθεράκη ὅσῳ
 ἐρημῶς, καὶ ἔτε παρέχον τι τῶν ἐπιηθείων ἰσ-
 δυναίη, ἔτε φθορὰν ἄλλῳ ἐνεργεῖν, ἐπὶ
 χερρόνησον ὁ γαίνας σελείας (Χηδείας δια-
 νομέμενος ἐπὶ τὴν ἰσταν διαπερασεύσας. δια-
 γνωθεῖς δ' ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῆς αὐτῆς διανοίας,
 πᾶσι πᾶσι στρατηγὸς καὶ αὐτῆς φραγίτας,
 γέτθος μὲν τὸ γένος, ἕλλην δ' τὴν δόξαν,
 πιστὸς δ' ἐν Ῥωμαίοις, κτ' τὰ πολέμια κρατί-
 σθη. ὅσῳ ἐν ᾧ γαίνας προέπεμπε τὸν ἴσταν
 αὐτῆς στρατηγὸν ταῖς (Χηδείας διαπερασεύσας,
 νίτη σὺλω συμπλέκει) ταύταις, κτ' ἐν Ἑρά-
 σε πάλιν τὰς συμπλέοντας ταῖς σχεδίαις
 διαφείρεται. ὅσῳ γαίνας τὰ κατ' ἐαυτὸν ἰσταν
 γνῶς, εἰς τὰ τῆς θεράκης ἀνωτέρω φθῶν, καὶ
 τινες τῶν ἑνῶν ἔτι πολλὰ διαφύεως χερόν

A Ab occidentali autem plaga Afros ag-
 gressi, simili clade affecerunt. Præter
 hos omnes Barbaros, Trigibildus quo-
 que, vir natione Scythæ, ex iis qui nunc
 Gothi nominantur: horum enim Scy-
 tharum gentes sunt numero plurimæ
 ac discrepantes: hic igitur cum Barba-
 rorum copias circa se haberet, & Na-
 colia in Phrygia resideret, Comitæ di-
 gnitate decoratus; ex amico repente
 hostis Romanorum efficitur. Et ab
 ipsa exorsus Nacolia, plurimas Phry-
 giæ urbes occupavit, magnamq; homi-
 num stragem fecit. Contra hunc mis-
 sus Gaina Magister militum, ipse quo-
 que natione Barbarus, victoriam pro-
 didit, cum & ipse paria adversus Roma-
 nos moliretur. Exinde Trigibildus,
 quasi Gainam fugiens, in Pisidiam ac
 Pamphyliam invasit, easque depopula-
 tus est. Dein variis locorum difficul-
 tatibus & Isauricis præliis attritus, tan-
 dem in Hellepontum evasit. Unde
 cum in Thraciam trajecisset, non mul-
 to post extinctus est. At Gaina post
 prodicionem cum Magistri militum
 dignitate reversus Constantinopolim,
 eam occupare conatus est. Verum ce-
 lestis quidam exercitus, conspectus ab
 iis qui rem executioni mandare ag-
 gressi erant, cum eos perterritisset, ur-
 bem quidem expugnationis periculo
 liberavit: illos verò deprehenfos, ho-
 minum vindictæ tradidit. Ingens itaq;
 eorum cædes perpetrata est. Gaina
 verò tanto metu percussus fuit, ut sta-
 tim nocte superveniente, cum iis quos
 colligere potuit, portarum custodes vi-
 facta perumpens, ex urbe egressus sit.
 Quoniam verò Thracia penitus vastata
 erat, ac neque necessariorum quid-
 quam præbere, neque aliam depræda-
 tionem sustinere jam poterat, Gaina
 in Cherronesum trajecit, ratibus inde
 in Asiam transfretate cogitans. Quod
 quidem ejus consilium cum Imperator
 didicisset, missus est contra illum
 Fravita Magister militiæ, Gothus qui-
 dem natione, sed religione paganus:
 fidus autem Romanis, & rei militaris
 peritissimus. Hic igitur, dum Gaina
 exercitum suum in oppositam conti-
 nentem ratibus trajiceret, navibus at-
 matis in eas invecus, levi negotio cun-
 ctos, qui illis vehabantur, confecit.
 Quare Gaina nullam sibi spem relictam
 videns, in superiora Thraciæ loca au-
 fugit. Nec multo post Hunni quidam
 impetu facto eum interfecerunt: ca-

putque eius sale conditum Constanti-
 nopolim perlatum est. Præter has ca-
 lamitates, Isaurorum gens varias cla-
 des intulit Romanis. Nam ad Solis qui-
 dem Ortum Ciliciam percurfarunt, &
 finitimam Syriam, non eam solum quæ
 Cæle dicitur, sed & eam quæ ad Perlas
 usq; pertingit. Ad Japigem autem &
 Thraciam ventos, Pamphyliam inva-
 serunt, & Lyciam populati sunt. Cy-
 prum quoq; insulam vastarunt: Lycao-
 nas item ac Pifidas in servitutem abdu-
 xerunt. Cumq; Cappadocas sedibus
 suis expulissent & captivos egissent, ad
 Pontum usque progressi sunt & atro-
 cius quàm reliqui Barbari in captivos
 sævierunt.

EX LIBRO DUODECIMO HISTORIÆ.

I. PHILOSTORGIIUS cùm ob alia
 multa Stiliconem graviter per-
 stringit, tùm affectatæ tyrannidis reum
 fuisse scribit. Refert etiam quomodo
 Olympius quidam Magister, gladium
 qui adversus Imperatorem stricctus erat
 in palatio, manu sua corripuens, se-
 ipsum quidem læserit, Imperatorem
 verò servavit, eiq; ad occidendum Sti-
 liconem qui tunc Ravennæ moraba-
 tur, operam ac ministerium suum com-
 modaverit. Alii hunc non Olympium,
 sed Olympiodorum nominant: Nec
 Imperatori suppetias cum tulisse di-
 cunt, sed Stiliconi bene de se merito
 infidias struxisse, eumque affectatæ ty-
 rannidis falsò accusasse. Nec Magi-
 strum eo tempore adhuc fuisse scri-
 bunt, sed post injustam Stiliconis cæ-
 dem, eam dignitatem præmii loco ac-
 cepisse. Eundem tamen hæud mul-
 to post fustibus interfectum, nefariæ
 cædis pœnas pependisse Stiliconi.

2. Iisdem temporibus Alaricus, na-
 tione Gothus, circa superiores Thraciæ
 partes collecto exercitu, in Achaiam
 irrupit, & Athenas cepit: Macedonas
 quoque & finitimos Dalmatas popula-
 tus est. Illyricum præterea invalit, &
 Alpes transgressus, in Italiam intravit,
 à Stilicone, qui tunc adhuc superstes
 erat, evocatus, ut ait Philostorgius,
 qui quidem Alpium etiam claustra ei
 referavit. Omne enim infidiarum ge-
 nus adversus Imperatorem struxisse ait
 Stiliconem, nec ob id saltem reveri-
 tum esse quòd generum illum haberet,
 data illi in matrimonium filia; sed po-
 tionem ei præbuisse, qua procreanda

A ἐπελθόντες, αὐτὸν ἀναυρῶσι καὶ ἠκεφαλίαν
 εἰχθιδεῖσα, εἰς κωνσταντινέπολιν ἐκομίσθη
 χωεῖς ἢ τῶν εἰρημένων κακῶν, ὅτι ἰσαύτως
 γένθη, παρὸς ἀπαρξέσθην ἐπὶ τὴν ὀλέθρον, ὡς
 μὴ γρηθὶον ἀνιχοῖσα, τὴν τε κιλικίαν καὶ
 δαμον, καὶ τὴν ὁμορῶν συείαν. ἐπὶ τὴν
 μόνον, ἀλλὰ ἔτι τὴν ἄλλω μέχρι πρὸς αὐτὴν
 ἀφοκομένω. καὶ ἢ ἰάπυγα ἀνεμον καὶ θρα-
 κίαν, παμφυλίαν τε ἐπίλθον, καὶ λυκίαν
 διέφθειρον. κύψον τε τὴν ἠῶσον καί αἰρε-
 ψάμφοι, λυκαονάας τε καὶ πισιδάας ἠχμα-
 λώτισαν καὶ καππαδόκας τὸ πλείον αἰ-
 σήσαντες, ἄλλοι ἔτι τὸν πόλιν διενκύνον-
B σαν. καὶ τῶν ἄλλων βαρβάρων τὰ χεῖρα
 ὄνυ ἀλίσκομένους ἔτοι διέθειρον.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑ ΤΗΣ
 ἰσορίας.

I. ΟΤΙ φιλοσόργιος, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς
 σελίχωνος κατατέχων, καὶ τυραν-
 δος ἐνοχον γράφη. καὶ ὡς ὀλύμπιος τὴν τῶν
 μαγίσρων, φερέμῶν καὶ τῶν βασιλείας ἐν
 τῷ παλατίῳ τὸ ξίφος ἀνιλαδῶν τῆ χειρὶ,
 ἐαυτὸν μὴ ἐλυμνήατο, τὸν βασιλέα ἢ διέσει-
C σε. καὶ σωεργὸς αὐτῷ κατέστη πρὸς τὴν αἰ-
 ρεσιν σελίχωνος, καὶ τὴν ῥάβδον διαέβου-
 τῶ. ἄλλοι ἢ ὄχι ὀλύμπιον, ἀλλ' ὀλύμπιο-
 θωρον φασίν. ἐδ' ἐπαμύναται τῷ βασιλεῖ αἰλλ
 Ἰπὸ βαλδύσαι τῷ εὐεργετῆ σελίχωνι, καὶ εἰς τυ-
 ραννίδα συκοφανήσαι αὐτὸν καὶ ἐδ' ἐμαρτυ-
 ρῶν τῆνικαῦτα εἶναι, ἀλλ' ὄσερον ὡς τὸν ἀ-
 δικον τῶ σελίχωνος φόνον, ἐπαθλοῖ τῶν ἀ-
 ξίαν λαθεῖν. ἀλλ' ὄχι εἰς μακρῶν καὶ αὐτὸν
 ῥοπάλοισ ἀναρεθύνει, τῆς μισοφονίας τῆ
 δίκου δπολίσαι τῷ σελίχωνι.

D 2. Οὐ καὶ ὄνυ ἀσεβερημένους χεῖρας ἀνα-
 ερχος γότθος τὸ γένθη, πρὸς τα τῆς θεαίας
 ἀνω μίση δύναμιν ἀθεοσίας, ἐπὶ ἠλθε τῆ ἐν-
 λαδί, καὶ τὰς ἀθήνας εἰλε, καὶ μακεδονίας, καὶ
 ὄνυ ἀσεβες χεῖρας δαλμάτας ἐλπίσατ. ἐπὶ
 θεῖ καὶ τὴν ἰλλυρίδα, καὶ τὰς ἀλπερ διαέβου-
 τὰς ἰταλίαις ἐνέβαλε σελίχωνι δὲ ὡς ὄνυ
 λέγῃ, ζῶντι μείαπεμπιος ὡ, ὅς αὐτῷ καὶ τὰς
 τῷ ἀλπεων πύλας δύνουξε. καὶ γδ' ἐπὶ τῶ
 λας πάσας σελίχωνα καὶ βασιλείας παλα-
 μάδ, καὶ μὴ δ' ὅτι γαμπερὸν αὐτὸν εἶχε ἐπὶ
 βυλατῆ δυσωπέωδ, ἀλλὰ καὶ φάρμακον αὐτῷ